

Accents

ART

Recuperar la vida de les pedres.

► Després d'anys d'abandó, el 2018 Caterina Roma va iniciar la rehabilitació de l'edifici per acollir les diverses activitats artístiques i expositives.. **1** Una ceràmica de Caterina Roma. **F**

C. ROMA **2**

Especialment gràcies a la tècnica del kintsugi, Roma connecta amb els elements. **F** **C.**

ROMA **3**

Manolo Sierra a Ca l'Humà. **F** **E.**

CAMPS **4** Voltes centenàries i art contemporani.. **F**

C. ROMA **5**

Caterina Roma i Manolo Sierra mostren una gran connexió.. **F** **E.**

CAMPS

PÚBOL ► La ceramista Caterina Roma converteix Ca l'Humà, un casalot del segle XVII adjacent al Castell de Púbol, en un oasi creatiu obert a l'art connectat amb la vida. Ara hi exposa Manolo Sierra.

L'Empordà i la terra

EUDALD CAMPS

■ Es parla de l'Empordà com si només n'existís un, ja saben, el dels paisatges escenogràfics que trobarien les seves arrels iconogràfiques en aquella Escola de Figueres encapçalada per Joan Núñez (i després explotada fins al paroxisme per Dalí) que va voler representar un univers d'atmosferes nítides i núvols esfilegassats, d'horitzons suaus o, finalment, amb una vegetació gasiva on l'olivera i el xiprer assenyalaven la filiació física o metafísica respectivament. Amb tot, i per fortuna, l'Empordà té molts més rostres: hi ha la versió urbana, encarnada en aquella Figueres decimonònica que manté, com un dandi crepuscular, restes de dignitat i sofisticació barrejades amb símptomes i senyals evidents de decadència; hi ha l'espai proper a la frontera, gairebé no-llocs inclassificables com Agullana, Port Bou o Colera; hi ha, a l'oest, la Garrotxa d'Empordà, capitanejada per un Lladó que sap ser, al mateix temps, modern i extemporani; també existeixen els barris i les barriades, els suburbis degradats, els polígons industrials i els pobles que l'avarícia d'uns quants ha desfigurat per sempre; i, és clar, també comptem amb Empuriabrava, un pecat urbanístic que algú, suposem que després d'ingerir uns

quants litres de sangria barata, hauria gosat anomenar la «Venècia catalana». Doncs això: l'Empordà és un mosaic tan divers com contradictori.

Podríem seguir enumerant els costats del polígon empordanès però ens centrarem en el més delicat de tots, a saber, el que conformen un grapat de pobles «secrets» que, contra pronòstic (la natura humana és destructiva i insaciable), han sobreviscut, més o menys intactes, clavats a la carn del món (com diria Iehuda Amikhai) gràcies a unes pedres, a unes voltes i columnes o, en definitiva, a una arquitectura que sembla emanar del paisatge a la manera dels dòlmens o de les barraques de pedra seca. Monells, Madremanya, Cruïlles, Foixà, Corçà, Sant Feliu de Boada o, per descomptat, Púbol, que potser pel fet de ser el vèrtex més subtil del triangle dalinià és el lloc on descansa Gala.

Imaginin, en plena canícula, una tarda qualsevol: carreteres anorèxiques flanquejades per vastes extensions de cultius de gira-sols agònics o de pomeres que semblen llanguir (o fer directament la migdiada) sota les imprescindibles malles d'ombreig. El trajecte, que va de més a menys, sempre és el mateix: autopista, nacional, comarcal i vies locals, que no deixen de ser els darrers capil·lars destinats

L'ART A LES MANS RECUPERAR EL FER MÉS ANCESTRAL

Caterina Roma és una fervent defensora (i actualitzadora) del kintsugi, una tècnica ceramista que es va popularitzar al Japó durant el segle XVI, juntament amb el desenvolupament dels principis estètics del wabi sabi i el wabi cha, ambdós vinculats a la cerimònia del te. Manolo Sierra, per la seva banda, dibuixa incansablement a la recerca d'alguna forma de coneixement íntim que intuïm ancestral. La seva pintura, finalment, destaca per aquesta íntima connexió entre l'ofici heretat dels mestres antics i una cultura de la imatge i de la visibilitat alliberada de prejudicis i de dogmes escolàstics.

a mantenir en vida uns llocs ubicats deliberadament, com dèiem, al marge del soroll del món. O, com a mínim, d'una mena de soroll: al cor de Púbol (que és de pedra i memòria) algú decideix que soni l'*Stabat Mater* i que t'arrossegui, com un fil invisible, cap a Ca l'Humà, un casalot del segle XVII

(amb murs molt més antics) que la tenacitat de la ceramista Caterina Roma ha fet rebrotar per convertir-lo en el nucli emocional d'un dels Empordà secrets dels que parlàvem.

Traspasar la porta de Ca l'Humà és recular en el temps o, potser millor, és una forma de recuperar-lo. L'experiència podria ser qualificada d'espeleològica: l'incontestable presència de l'espai fa que l'exposició permanent de ceràmiques de Caterina Roma no sembli artificial sinó més aviat tot el contrari, és a dir, que cada peça s'integra al lloc com els espeleotemes que creixen al recer de les coves. Si comprem això, aleshores podem tancar el cercle: Manolo Sierra, que és l'artista convidat fins a finals de mes, titula la seva mostra *El niño y la tierra*: com Roma, utilitza allò més concret (l'experiència de viure) i ho sotmet al filtratge de la memòria. L'objectiu darrer passaria per abolir velles jerarquies i per recordar el que ja reclamava Kant, a saber, que en l'obra d'art hi ha quelcom que sobrepassa la nostra capacitat de catalogació conceptual, una mena de sobrea-bundància expressiva que posa al descobert les limitacions del llenguatge (no poètic) per abastar allò que es manté permanentment en forma d'imminència reveladora.